

Slechts **voetstappen** in het stof

De foto's van Marjolein Loppies

"Ik vertel liever niet exact waar ik mijn foto's heb gemaakt. Dit om te voorkomen dat anderen erheen gaan om er dingen te veranderen, te stelen of zelfs kapot te maken. Ik kom op de meest bijzondere plaatsen en zal zelf niets doen om de locatie aan te tasten."

○ Interview door Lizan van Dijk & Ruud Vermeer

Boven: De tandarts

Links: Aquazur

First Love

Elke locatie heeft zijn eigen verhaal. Het gaat bijna altijd om panden die zijn verlaten zonder dat er een nieuwe bestemming voor was. Soms vanwege ruzie om erfenissen of simpelweg omdat er niemand was om het bedrijf voort te zetten. Zo kwam ik in een fabriekshal die al sinds de jaren zeventig leeg stond. De machines stonden er nog en je verwacht dat de arbeiders er zo weer

aan de slag gaan." Veel foto's laten zien hoe de natuur haar werk doet als de muren gaan scheuren en het pand open staat voor regen en wind. Er groeien planten naar binnen en water hoopt zich op in plafonds. Vloeren verdwijnen en de verf op muren bladdert af. Juist dan vallen details meer op, zoals gereedschap dat is achtergelaten of een piano onder aan een trap.

v.l.n.r. & b.n.b.: Verlaten Fabriek in Italie, Maison Shortwave , Hotel Wilhelmina, Glas in spinrag, Expeditie Antartique

De invalshoek

"Het is spannend om een pand binnen te komen als er een bord met Verboden Toegang op staat. Het kan soms ook gevaarlijk zijn. Daarom ga ik het liefst samen met iemand. Ik ben een keer alleen op pad gegaan. Dat was in een oud ziekenhuis in Noord-Italië. Op een bepaald moment hoorde ik dat er iemand het gebouw binnen kwam. Je moet je dan voorstellen dat verlaten panden gebruikt worden door junkies en er zaken gebeuren die het daglicht niet verdragen. Per slot van rekening heb ik dure fotoapparatuur bij me. Ik heb me toen minutenlang verstopt en gewacht tot ik dacht dat hij weg was en toen ben ik als een dolle teruggerend naar de auto.

Bovendien is het niet denkbeeldig dat je in zo'n oud bouwvallig pand een ongeluk krijgt. Ik klom een paar jaar geleden meer dan tien meter omhoog in een koeltoren met een betonnen vloer. Eenmaal boven stond ik nog na te shaken en ik besepte dat ik ook nog naar beneden moest. Zoiets doe ik dus nooit meer."

"Iedere fotograaf kiest zijn eigen hoek van waaruit hij zijn foto maakt. Bij mij zit het onderscheid ook in de afwerking. Ik verander in principe nooit iets aan het beeld. Ik neem een aantal foto's vanuit dezelfde hoek met telkens een andere belichting. In de bewerking schuif ik die over elkaar tot ze een bepaalde diepgang krijgen. Details en kleuren krijgen zo meer betekenis en nadruk."

"Ik maak soms ook foto's van panden die ik niet wil exposeren. Bijvoorbeeld van Krampnitz, een hoofdkwartier van Nazi's bij Potsdam. Het is een groot complex van wel vijftig gebouwen. Na de oorlog werd het gebruikt door de Russen. Er zit een te nare geschiedenis aan vast."

Nachtwerk

Er zijn veel verhalen over kastelen en villa's waar mensen plotseling uit zijn vertrokken. Je dringt de wereld van een ander binnen. "Ondanks dat je ergens bent waar je niet mag zijn, wil je respectvol met de locatie omgaan, niets achterlaten dan voetstappen in het stof."

"Ik sta er heel vroeg voor op om ervoor te zorgen dat ik er bij het eerste ochtendlicht ben. De lichtval is voor mij erg belangrijk natuurlijk. Bovendien heb je meer kans om ongezien binnen te komen."

"Ik was in een grote ouderwetse inrichting in het noorden van Italië, waar ooit psychiatrische patiënten werden verpleegd. Op de een of andere manier leken ze er nog rond te waren. Het was alsof er een soort stigma op rustte. Het is een tijdsbeeld hoe psychiatrische patiënten zo'n honderd jaar geleden werden behandeld. Het gebouw heeft dikke muren met ramen van enkel glas. Het was daar bloedheet in de zomer en ijskoud in de winter. Ik vind het mooi om de ruimte op je in te laten werken en te fantaseren over hoe het destijds moet zijn geweest."

Met een snijbrander

We bladeren door haar digitale portfolio. *Maison Shortwave* laat het huis zien van iemand die radio's verzamelde en repareerde. "Waarschijnlijk was een deel van wat ik zag neergezet door één van mijn voorgangers. De radio's waren op een bepaalde manier gerangschikt. Dat is ook één van de

redenen waarom ik de namen van de plaatsen waar ik kom verander. Ik heb gezien dat huizen waar ik was door vandalen zijn geruïneerd, onder andere een trap waarvan de prachtige houten leuning zijn vernield. Er zijn junkies, maar ook collega-fotografen die allerlei rotzooi achter laten. Een ander voorbeeld zit in de serie *Expedition Antartique*. Het embleem op het voertuig was ontworpen door de tekenaar van *Kuiffe*, Hergé. Prachtig handwerk. Enige tijd later las ik op internet dat er idioten zijn geweest die de snijbrander erin hebben gezet om de logo's weg te halen. Dat maakt me wel verdrietig.

En er zijn ook fotografen die dingen in scène zetten. Soms zie je dat ze complete bankstellen of interieurs verplaatsen voor een mooi plaatje. Locaties veranderen voortdurend. In een van mijn andere series zie je een foto van een glas in spinrag gewikkeld. Er zijn mensen die denken dat ik dat in scène heb gezet, maar dat is niet zo. Als je goed kijkt zie je dode insecten in het glas liggen. Ik weiger om dingen op mijn foto's weg te werken. Soms verplaats ik wel eens een stoel of zoiets. Maar dat is dan alleen om het beeld meer in evenwicht te krijgen."

Hotel Wilhelmina

"Soms zou ik terug willen naar plekken die me raakten. Maar ik ben bang dat ik zal ontdekken dat alles onherstelbaar is veranderd. Mijn foto is dan een soort aandenken van hoe het was. Ik koester het unieke van mijn beeld. Het is iets persoonlijks geworden."

Er zijn series van een chocoladefabriek in Duitsland waar de machines nog staan te wachten op de terugkeer van de arbeiders, van de ruimte van een tandarts waar het lijkt alsof de man even uit 1958 is weggelopen, van een verlaten hotel waar de bedden nog zijn opgemaakt en van een luxe theater waar net nog een toneelstuk lijkt te zijn opgevoerd. "Vaak is niet duidelijk wie de eigenaar is. Ik kwam in een oud hotel uit de jaren vijftig in de Harz dat wordt beheerd door een oude dakloze man. Je kunt hem benaderen om foto's te maken van dat hotel dat zestig jaar geleden werd verlaten. In een ander pand stond nog steeds een kerstboom die men er jaren geleden had neergezet. Weer ergens anders stond nog een telefoon die tot mijn verbazing nog aangesloten was."

De geschiedenis van de panden speelt een grote rol in Marjolein's werk. Soms krijgt ze dat aangereikt door wat ze in de panden vindt. In *Hotel Wilhelmina* in Duitsland was het onder andere een meisjesportret van koningin Wilhelmina. Als meisje is zij te gast geweest in dat hotel. In een ander hotel in Oostenrijk is het een document uit 1937. Het is ook de informatie die ze probeert te vinden via internet en collega-fotografen. Een onuitputtelijk gegeven dat nog veel interessante foto's kan opleveren.

Vrijwel al haar werk is te vinden op:

www.loppies.nl

Fotogalerie Utrecht toont ook veel van haar werk:

www.fotogalerieutrecht.nl

"Ik krijg vaak de vraag van mensen of er niet een boek bestaat van mijn werk. Inmiddels heb ik een uitgeverij (Lecturis) bereid gevonden om het boek met mij te maken. Ik heb alleen nog wat financiering nodig. De lezers van Pandora kunnen mijn project vinden en steunen via de volgende link: www.voordekunst.nl/projecten/3870-after-people"